

събуди отъ нѣкакъвъ необикновенъ шумъ и вълшебни пѣсни. Той се надигна и ужасенъ си разтърка очитѣ. Мислѣше че сънува. Той виждаше — виждаше, че пещерата е свѣтла безъ да има свѣтлина, виждаше единъ старецъ благовѣйно приведенъ надъ една седнала млада жена, която държеше въ скута си дете — и какво чудно дете, цѣлото въ сияние и красота,

— Ти виждашъ ли вече? Благословено си отъ Бога, дете, за твоео добро сърдце.

— мило заговори старецътъ къмъ Сиадъ. — Тукъ е Великиятъ Младенецъ, който следъ време ще спаси свѣта отъ злото. Той е отъ Бога пратенъ и е равенъ на Бога.

Велика радостъ обгърна малкото сърдце на Сиадъ. Той виждаше! И чувствуваше, че не човѣшка сила го дари съ тази милостъ, а божествена сила. Неговитѣ слаби крака почти несъзнателно се превиха и малката му главичка се приведе за първо поклонение предъ свѣтлото Дете. *Йорд. п. Илиевъ*

КОЛЕДА

Звънятъ срѣднощнитѣ камбани, тѣй както преди вѣкове.

И будятъ съ ясни гласове децата, сладъкъ сънъ заспали. Че утре въ ранна ранина навредъ по цѣлата страна ще тръгнатъ малки коледари, ще пѣятъ бодро пѣсни стари, И както въ древни времена жаръта въ огнищата ще тлѣе.

И въвъ очитѣ имъ ще грѣе неземна чиста свѣтлина.

Звънятъ камбани. Надъ селата разнасятъ чудна благовестъ, че въ проста яслица нощесъ дошелъ е на децата гостъ — родило се е на земята най-свѣтлото дете Христосъ.

Димитъръ Гундовъ